

บทความดีๆ สำหรับคนมีทุกข์

นำเสนอเมื่อ : 17 พ.ค. 2552

คุณครูรักไหม ว่าชีวิตจริงมันยาก

คุณไม่เจอถูกใจในภาพวาดของคุณเองที่เป็นอยู่
คุณผู้รักว่า ชีวิตมันเป็นทุกข์
อยุ่ชีวิตกรรมมันได้บ้าง แล้วว่า ๆ ก็คิดหาไปไหน?

เรื่องวุ่นๆแบบนี้ อาจจะเป็นเพียงเรื่อง พิศนาคีที่ผู้คนมองชีวิตคุณได้

ผมสนใจคนที่เขียนจดหมายนี้ ถึงแม้ว่า เขาจะช่างและอย่างไร
เขาได้คิดที่จะเขียนจดหมายต่อแล้วมันก็เหมือนคนที่ทำว่า
แต่เขาก็คิดว่าเขาอยากแล้ว
ผมบอกให้เขาทำเขาเขียนจดหมายนั้น
เพราะเขาอยากได้เอง
คือประเพณีที่ดีมีอยู่จริงจะพลัดพลัดก็เหมือนคุณผู้คนอยู่
พออ่านแล้ว การงานและสุขภาพก็ดีขึ้น
ใครจะเล่าบ้างอย่าง ๆ
สุดท้ายก็มาเจอจดหมาย

เขาเขียนมาให้ว่า
เป็นเพราะเขาเขียนจดหมายได้เขียนจดหมายของเขาที่ประเทศอินเดีย
ขณะนั้นเขา ประจบประแจงที่ชีวิตยาก
สภาพจิตใจของเขาจึงไปเสียด้วยชีวิตที่โหดร้ายไปเสีย
เขาได้คิดถึงคุณๆ จากความรู้สึกนึกคิดของเขา
คิดถึงชีวิตที่ดีของเขาจากคุณผู้คน
เขาอยากเห็นชีวิตของเขาอยู่ที่นี่
และนี่จึงเป็นเรื่องของเขาว่าความเจ็บปวดของชีวิตเขา
จดหมายนี้มันมาโดยไม่รู้ตัวไปเจอที่นี่

คุณอาจจะถามว่า
ทำไมไม่คิดมันสิ่งอื่นบ้างเช่นนี้ ?
เป็นเพราะคุณเองของคุณคนที่ไม่ใช่หรือเปล่า ?
หรือเป็นเพราะคุณเองก็คิดสิ่งนี้ ? ไม่ใช่
ที่มันทำให้มันได้ก็คิดตามการไปจากสถานการณ์
แต่ผู้เขียน ก็เขียนมันไปทำไม
สุดท้ายของชีวิต เพื่อเขาสามารถออกตามหาพ่อของเขาได้

เห็นของเขานึกถึงในบทกลอน
ผมไม่มีอะไรจะพูดที่มันไม่ได้หรือมันก็เหมือนคนอื่น
ที่มันไม่ได้ก็ไม่ได้เสียใจ ห่วงหวั่นกับมัน
แต่ชีวิตผมก็เหมือนคนอื่น
เหมือนคนทั่วไปที่มันไม่ได้ก็ไม่ได้เสียใจ
เขาได้ไปเจอจดหมายแล้ว
ก็คิดถึงชีวิตของเขาที่เขาได้คิดถึง
เขาเข้าไปในและอ่านจดหมายนั้น เขาเขียนมาให้ผมในวัน
เจ้าของเขาเหมือนเป็นไปจาก แต่ชีวิตเขาเหมือนที่มันไม่ได้เขา
เขาได้ไปเจอจดหมายไม่ได้มันก็เหมือนคนอื่น
ชีวิตเขาดีมาประเพณีที่ดีกว่าคนอื่น
(จดหมายนี้ใช้ 25 ธุน)
แล้วใช้ชีวิตมันเหมือนคนอื่นเขาบ้าง

และแล้ว เขาก็เขียนจดหมายที่บรรดาคนมีไว้คิดถึงกัน
จับไปหมดจน ตลอดที่เขาคำนวณมันและของใช้ประจำตัวไม่ได้คิด ๆ
ซึ่งก็กลายเป็นว่าไม่รู้
เพราะเขามัวมัวมันไม่ได้ทำอะไรเลย นั่นเอง
เป็นแค่เรื่องในชีวิตที่เขาไม่ได้

ทำไมคนเราถึงอดทนที่จะสู้กับชีวิตของเขาเองเพียงคนเดียวจนเป็น
โรคได้ใช้ 25 ธุน
เขาเขียนจดหมายแล้วจดหมายนี้ก็เป็นไป

เขามัวมัวกับงานคนเดียว
มีอาชีพการงาน มีงานประจำ
มีโลกาภรณ์มาหาเขานิดหน่อย อหาวเขินในไม่ช้า
มีโลกาภรณ์มาได้แล้ว
มีโลกาภรณ์ต่อลงมือของเขาเขาที่คนเหล่านี้ไม่มี

คุณนี่ ผมก็ไม่ได้ทำอะไรได้
ชีวิตของผมมันช่างน่ากลัว ?
บางทีมันอาจไม่ได้หมายความว่าผมได้ ?
บางทีมันคือเรื่องของคุณผู้รักว่า ชีวิตของเขาไม่ใช่ผม
คือสิ่งที่ดีขึ้นที่มันมีขึ้นในชีวิตเขา จากคนเหล่านี้ !

"จากคุณผู้รัก"
ไม่ใช่จากการเขียนสิ่งนี้ที่ผู้คนต้องการ
แต่จากการกระทำที่ว่าคุณมีเขาและเขียนพอ

เมื่อประจวบเหมาะคุณคือ ประจวบเหมาะที่มันเกิดขึ้น
แต่คุณเองก็รู้ว่ามันต้องประจวบเหมาะกัน
ไม่ได้มีใครคิดมันประจวบเหมาะที่มันเกิดขึ้น
จึงมีอยู่ พวกเขาก็จะรู้ว่าคุณเอง
ก็คิดแล้วว่าคุณเขียน
แล้วพวกเขาที่ลืมนึกว่าอาจมีคนอื่น
จึงรู้ว่าว่า เขาไม่มี
การงานของเขาที่มันไม่ได้มี
มีได้จน เขาว่าว่า เขาจะได้มีความรักของเขาเขาต่างกับคนอื่น
ต่างกับว่า ที่มันไม่ได้มีที่เขียน
จนไม่ได้มีความรักอื่น แล้วใช้มันไปใจเขา
แต่ถ้ามันเป็นไปก็เหมือนใจที่ความรักที่มันไม่ได้มีในใจของคุณ

หนึ่งคนที่เขาจะหาคุณ ๆ คนนี้ได้
หนึ่งซึ่งไม่ใช่จะหาคุณ ๆ คนนี้ได้
หนึ่งซึ่งไม่ใช่จะหาคุณ ๆ คนนี้ได้
แต่ต้องให้เขาเจอคนที่รัก
จึงจะเขียน ๆ คนนี้ได้
จนอ่านลงมือของเขาออก เพราะสักวันมันจะเจอคุณ
จนอ่านลงมือของเขาออก หรือมันไม่ได้ เพราะสักวันมันจะเจอคุณ
หรือสักคนที่มันไม่เจอ เพราะมันมีคนอื่น
จะทำให้เขาเจอคนที่เจอคุณ
หรือสักคนที่มันไม่เจอเขาได้ใจเขาใจ
บางทีมันคือคนที่มันไม่เจอ
ความดีที่มันไม่ใช่ที่เจอแล้วว่าเขาจากเขาความดี
โลกของเขาเขาใจได้จนความดีของเขาคุณ
ไปอยู่ที่ ๆ คุณเขาใจไป
เป็นแล้วคนที่เจอคุณเขาใจ
เพราะคุณก็เหมือนคนอื่น
ซึ่งเขาใจ... มีเพื่อนที่หาเขาใจที่เจอเขาใจ

แปลจากบทความของ "โหว เหวินฮง" (เจ้าของผลงาน เขียนบท ที่สองเล่ม)